

Aleksej Pechov
MANTIKOROS ŽENKLAS
PIRMA KNYGA
Fantastinis romanas

GERIAUSIAS METŲ FANTASY ROMANAS RUSIJOJE!

Targero karalystėje neramu. Pirmuoju pragaištingos lemties ženklų tampa šiurpi kavalerijos maršalo žmogžudystė. Tirti šį įvykį ėmėsi ir Išganytojo Bažnyčia, ir Targero kontržvalgyba. Markizas Fernanas de Souza manė, jog tyrimas nebus itin sudėtingas. Tačiau vėlesni įvykiai visiškai apstulbino kontržvalgybos kapitoną. Nes jis suvokia privalęs laviruoti tarp trijų grupuočių, naudojančių skirtingas magijos rūšis.

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
383 tomas. Serija įkurta 1990m.

Алексей Пехов - ПОД ЗНАКОМ МАНИКОРЫ
Москва, Армада, 2006

Copyright © by Aleksej Pechov, 2006

Cover art copyright © Todd Lockwood, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Autorius dėkoja Aleksejui Pokrovskiiui, Anastasijai Parfionovai, Verai Kamšai, Jelenai Byčkovai, Igoriui Šaubui, Michailui Fiodorovui, Natalijai Turčianinovai ir Olgai Gromyko. Be neįkainojamos jų pagalbos ir dėmesio šita knyga niekada nebūtų išvydusi dienos šviesos.

Posta di coda lunga a distesa¹

“...Ir davė Jie mums Žinojimą, ir pradėjome mes Jus vadinti Mokytojais, o Jie mus mokiniiais. Ir buvo taip. Ir dvidešimt septintąją mėnesio dieną...”

Eilutės liejosi laisvai ir lygiai. Rašymas jam buvo ne naujiena, Sebastianas šitą darbą dirbo jau daugiau kaip keturiasdešimt metų, nuo paties susitikimo su Mokytojais.

Užbaigęs pastraipą jis padėjo plunksną, susiraukė ir delnais užspaudė akis. Nemalonus niežulys ir ašarojimas - toks yra užmokestis, kurio dažniausiai susilaukia kiekvienas kronikininkas, ypač jeigu dirbti tenka nuolat ir dar

¹ Ilgos ir stačios uodegos poza - provokuojanti poza. Ja galima pradėti kovą ir tęsti ją iki galo.

žvakės šviesoje. Gana. Rankraštis gali palaukti iki rytojaus ryto, nes dar po kelių minučių nugaros ir akių skausmas taps nebepakeliamas. Tada plunksnos jis vėl galės imtis tik po kelių dienų. O žmogus, kuris apsiėmė aprašyti dviejų Mokytojų gyvenimo istoriją, šito sau leisti negali.

Sebastianas krenkšdamas atsikėlė nuo kėdės ir, išėjęs į mažą balkonėlį, giliai įkvėpė saldaus nakties aromato. Kvėpėjo vėstančiais po kaitrios dienos akmenimis, persikiniu kaljano dūmu ir jūra. Ištako miestas migo, mėgaudamasis nakties vėsa. Senasis kronikininkas pažiūrėjo į horizontą, ten, kur jau nebebuvo miesto šviesų ir viešpatavo Peščano dykumos tamsa.

Apačioje pasigirdo balsai. Smalsumo pagautas Sebastianas persilenkė per ažūrinius balkonėlio turėklus ir pažiūrėjo į sodą. Vaizdas, kurį išvydo, sukretė kronikininką iki širdies gelmių. Jis pamatė tai, ko paprasčiausiai negalėjo būti. Vaizdas netilpo galvoje, atrodė antgamtiškas, nerealus ir neįmanomas. Visuomet išmintingi, visuomet ramūs ir santūrūs Mokytojai ginčijosi kaip patys paprasčiausi žmonės. Ginčijosi jie, matyt, jau seniai, nes abu kalbėjo piktai ir garsiai, beveik rėkė vienas ant kito.

Jaunesnysis - aukštas tamsiaplaukis baltas maldininko drabužiais - sėdėjo ant žemos sofutės sukryžiaęs kojas. Juodi jo antakiai buvo taip suraukti, kad susiliejo į vieną liniją. Jo vyresnysis pašnekovas - liesas, ilgaplaukis ir mėlynakis - matavo mažą aikštelę plačiais, nervingais žingsniais. Jo akys karštligiškai blizgėjo.

Ginčo įkarštyje nei vienas, nei kitas nepamatė ir nepajuto kvėpavimą sulaikiusio žmogaus. Senasis kronikininkas alpstančia širdimi gaudė kiekvieną pokalbio žodį. Klausėsi tų, kuriuos jis ir Išrinktieji buvo pratę vadinti Mokytojais.

- Tu nesupranti!

- Ne. Tai tu nesupranti! - sušuko jaunesnysis.

- Tai, ką tu siūlai - beprotybė! - Mes būsim nemirtingi! Nejaugi tu nenori, kad mus prisimintų ir po tūkstančių metų?!

- Noriu! Bet ne tokia kaina! Nejaugi tau neužtenka to, ką jau turi? Tu nori per daug!

- Aš tai padarysiu dėl žmonių! - Vyresnysis brolis stabtelėjo.

- Ne, tu tą nori padaryti, nes tau reikia garbės! Žmonės niekada tavęs nesupras ir niekada tau neatleis, jeigu sužinos tiesą.

- Žmonės silpni ir beginkliai.

- O ne! Jie pakankamai stiprūs, kad priimtų pažinimą.

Labiau už viską pasaulyje Sebastianas troško žengti atgal, išnykti kambario tamsoje. Bet nuojauta, kad pokalbis gali baigtis blogai, laikė jį prikausčiusi. Kronikininkas delnu nusibraukė išrasojusią kaktą. Tykią naktį Ištake staiga kažkodėl pradėjo trūkti oro...

PIRMA DALIS

REPRISE²

Pirmas skyrius

Si puntas in proelio ictus a tergo solam esse vincendi rationem, eo utere.

Ioannus Tecius. Artifex ferro pugnandi³

- A, vallai! - nusikeikė Betas, kai jo arklys dar kartą slystelėjo, pritūpė ant užpakalinių kojų - ir jis vos neišdribo iš balno į ypač gilią bei bjaurią balą. - Kad jį kur Gundytojas nujotų, šitą šlykštų kuiną, senjore! Ir šitą prakeiktą kuiną!

- Šitas "kuinas", gerbiamasis tinginy, geriausios Nelpo veislės, - pašaipiai krenkštelėjo tas, kurį Betas pavadino senjoru.

- Atleiskit man mano drąsą, senjore, bet tą

² Repriza dviguba ataka (pranc.).

³ "Jeigu manai, kad kovoje dūris į nugarą vienintelis būdas laimėti, durk!" (Džovanis Tečė. Fechtavimo meistras). Čia ir toliau į lotynų kalbą vertė I.J.Šauba.

kažkodėl labai sunku pastebėti! Jis užsispyręs kaip mulas! - Šeriais apšepusioje fizionomijoje atsispindėjo tikrai didelis nusiminimas. - Kai tik sugrįšim į Eskariną, parduosiu jį mėsininkui!

- Jis, tarp kitko, vertas keturiasdešimt penkių etudų. - Karštas tarno troškimas atsikratyti tokio gero arklio, rodos, labai pralinksmino jo poną.

- Tikrai? - Betas, matyt, nesitikėjo, kad reikalas taip pasisuks, ir skeptiškai pasikasė didžiulę nosį. - Ir tegu!

- Tavo reikalas. - Fernanas vos pastebimai gūžtelėjo pečiais. - Gali parduoti jį mėsininkui, gali padovanoti, gali pralošti kauliukais. Aš neprieštarausiu.

- Ačiū, senjore! - Toks šeimininko nuolaidumas Betą, atrodo, nejuokais nustebino.

- Bet turėk galvoje. Ateityje tu vaikščiosi pėsčias, o keturiasdešimt penkis etudus aš išskaičiuosiu iš tavo algos, - vis taip pat abejingai dėstė Fernanas.

Išgirdęs šitą frazę, Betas nusiminė, vėl pasikasė nosį ir susimąstė. Kelias minutes ponas ir tarnas jojo tylėdami. Pagaliau tarnas teikėsi apsispręsti:

- Senjore...

- Taip? - Fernanas pabudo iš savo minčių, kilstelėjo galvą ir pažiūrėjo į sukčių:

- Aš čia viską apmaščiau ir nusprendžiau, kad toks puikus gyvulėlis - per geras kąsnis mėsininkui. Vallai! Vargšiukas nekaltas, kad kelias slidus! Čia viskas per tą prakeiktą lietų! Tik per jį toks purvynas! Aš nusprendžiau jo neparduoti. Va!

- Išmintingas sprendimas, Betai. - Fernanas vos laikėsi nenusijuokęs. - O dabar būk geras, patylėk. Kol nujosim iki Arredos, man reikia viską apgalvoti.

Tarnas greitai linktelėjo, nusispjovė, vos girdimai sumurmėjo amžiną savo "vallai" ir nutilo. Dabar jau ilgam. Retkarčiais jis vis pasukiodavo galvą ir nusiminusiu penkių metukų vaiko žvilgsniu dairėsi po vietovę, į kurią jį atvedė negailestingas likimas. Nuo Eskarinos - Targero sostinės - iki vietovės, per kurią jie jojo, buvo tik truputį daugiau kaip penkios valandos kelio, bet miestas Sarėjo jūros pakrantėje nuo šitos skylės skyrėsi kaip diena ir naktis. Nei atviros erdvės, nei jūros. Vienu žodžiu - provincija.

Naktį čia praūžė smarkus lietus ir kelias,

vinguojantis nuožulnių, laukinėmis vynuogėmis apžėlusią kalvų šlaitais, visai išskydo. Net karšta popiečio saulė nesugebėjo išdžiovinti didžiulių balų. Riebus rudas purvas bjauriai šliurpsėjo po arklių kanopomis ir vertė raitelius elgtis atsargiai. Bet kurią akimirką gyvuliai galėjo paslysti ir žmonės, leidęsi į tokią keistą kelionę nepatikimu keliu, stengėsi prilaikyti savo arklius. Dėl viso šito Fernanas vėlavo jau valandą. Jeigu ne visas dvi.

Po kurio laiko kalvos baigėsi - ir raiteliai įjojo į nedidelį slėnį. Greitas upeliukas, mažas, mieguistas kaimelis. Nieko įdomaus. Tik dailūs nedidelės pilies bokštai pačiame slėnio gale truputį gyvino pastoralinį peizažą. Fernanas apžiūrėjo į pilį, patenkintas linktelėjo ir kulnais paspaudė arklio šonus. Betas vėl sumurmėjo "vallai!"

Kelias buvo sausas, ne taip, kaip jojant per kalvas, ir raiteliai dabar judėjo greičiau. Per kaimą jie pralėkė kaip karštas rugpjūčio uraganas - vienas iš tų, kurie kartais atklysta į Targetą iš už Sarėjo jūros.

Ir koks Gundytojas⁴ atvijo senjorą velionį, pa-

⁴ Vaizdingas pasakymas, blogų žmonių, žmogžudžių ir plėšikų sinonimas.

laimink Išganytojai jo šviesią sielą, trenktis taip toli nuo sostinės? - sumurmėjo Betas ir vėl nusispjovė.

Fernanas nieko neatsakė. Pilis vadinosi Arreda - prieš gerus du šimtus metų ją pastatė tuometinis karalius. Nedidukė, daili, beveik žaislinė Arreda nebuvo pritaikyta gynybai. Niekas nesiruošė gintis nuo priešų už jos plonų, neaukštų sienų arba dviejuose grakščiuose, jokiems karo reikalams nepritaikytuose bokštuose. Medžioklės pilis - štai jos antrasis pavadinimas. Anksčiau čia labai mėgdavo apsisistoti karaliai, tuo labiau, kad čia jų visada laukdavo puiki elnių ir miškinių kačių medžioklė. Bet karaliai turi bjaurių įpročių: pavyzdžiui, juos nuolat kas nors nužudo arba jie patys numiršta. Dabartinio karaliaus protėviui nepasisekė. Kaip tik per medžioklę šitos pilies apylinkėse jis buvo pašautas arba leto strėle į kaklą ir turėjo atsisveikinti su šiuo pasauliu. Šaulio niekas taip ir nerado, o našle likusi karalienė pajuto tokią neapykantą vietai, netoli kurios žuvo jos vyras, kad šitą pasibjaurėjimą perdavė ir savo vaikams. Nė vienas Targeto karalius daugiau nė karto neapsilankė Arredoje. Kadangi pilis, tiesą sakant, liko stovėti tuščia ir niekam nereikalinga, tai labai greitai bu-

vo padovanota vienam iš de Turisanų giminės karvedžių - už kažkokių nuopelnus.

Taigi dabar šitas tarp Nuorro provincijos kalvų pasiklydęs žaisliukas priklausė vienam iš de Turisanų palikuonių, o tiksliau - Migeliui de Turisanui, Maidelio grafui, "Uragano galvų" viršininkui, Targero kavalerijos maršalui, Šventojo Antonijaus ordino kavalieriui ir taip toliau, ir taip toliau. Kad ir kaip būtų liūdna, Maidelio grafas buvo miręs. Jau šešiolika valandų. Kaip tik ši liūdna aplinkybė ir privertė Fernaną ankstų rytą iškeliauti iš sostinės ir leistis į pilį, kad asmeniškai patvirtintų tokio garsaus žmogaus mirtį.

Jie apjojo geltono akmens sienas ir atsidūrė priešais plačiai atlapotus vartus.

- Čia... - Betas atrodė toks nustebęs, kad net nusikeikti pamiršo. - Senjore, o kur visi?

- Tuoju sužinosim.

Jiedu įjojo į kiemą ir iš karto pamatė karietą, kinkytą ketvertu baltų kaip sniegas arklių. Ant durelių buvo pavaizduotas Išganytojo kryžius ir pamaldusis Betas tučtuojau persižegnojo, šnabždėdamas greitą maldelę. Kryžius buvo ne baltas, o tamsios bordo spalvos. Fernanas tik vos pastebimai suspaudė lūpas ir net nepa-

sivargino minėti Išganytoją. Didelės simpatijos Šventosios Bažnyčios tėvų-tardytojų Ordinui senjoras de Souza nejautė. Briano kraujo broliai, su magija reikalų turintys žmonės, kėlė markizui stiprią antipatiją. Net jeigu ta magija - paties Išganytojo dovana.

Ne, senjoras de Souza, žinoma, suprato, kad Briano kraujo Ordinas reikalingas ir šaliai, ir bažnyčiai, suprato, kad magija - tik instrumentas, bet kad pateko tas instrumentas į labai jau netinkamas rankas... Paprastai šnekant, senjoras de Souza nelabai pritarė tiems metodams, kuriais Šventoji Bažnyčia tėvų-tardytojų rankomis naikino erezijas, Gundytojo sėklą ir visa kita, kas trukdė dvasiškiams gyventi savo malonumui. Fernanas buvo įsitikinęs, kad per du pastaruosius šimtmečius Šventoji Bažnyčia pradėjo per dažnai kištis į pasaulietinius reikalus, o ypač - į politiką. Labiausiai čia stengėsi Briano kraujo Ordinas. Kunigai tamsiomis bordo sutanomis kaišiojo savo nosis į kiekvieną plyšį.

Targero kardinolas taip pat buvo išėivis iš Briano kraujo Ordino. Neregėtas anksčiau dalykas, kad tėvas-tardytojas priimtų kardinolo regalijas, o dabar - prašom, niekuo tuo nenustebinsi. Fernanui vidinės bažnytininkų riete-

nos nerūpėjo. Tegu nors popiežium padaro kurį nors Briano kraujo brolių, jam vis tiek. Kur kas daugiau nerimo markizui kėlė kitas Ordinas, kurio tarnai vadino save ne bet kaip, o Bausmės Kalaviju Išganytojo rankoje, arba "pilkaisiais vienuoliais", o žmonės - "harpijomis". Šitie tai jau buvo tikri fanatikai ir ačiū dievui, kad jų Ordinas toks mažas. Bet mažumas Ordino brolių, iš visko sprendžiant, netrikdė. Savo fanatizmu "pilkieji" kartais gąsdindavo net "Briano kraujo brolius", nekalbant jau apie daugybę kitų Targere veikiančių Bažnyčios ordinų. "Harpijos" buvo pasiryžusios sudeginti kiekvieną, kuris minėdavo Išganytojo vardą po šimtą kartų per dieną ir nesilaikė Bažnyčios pasninkų. Bet čia tik šiaip - smulkmenos. Pamanokit, bėda - sudegino ant laužo porą eretikų. Nieko čia tokio! Bus dar Targere tų eretikų ir tėvai-tardytojai darbo nepritrūks.

Kur kas baisiau buvo kitkas - prieš šešiasdešimt metų Targero Briano kraujo Ordine atsiradusi "harpijų" frakcija pradėjo labai energingai ir meistriškai brautis į valdžią. Dvasiškieji tėvai netgi sugebėjo įsteigti savo Ordiną....